

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **T. P. D.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Současně nebyla udělena doplňková ochrana pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.
2. V žalobě žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) a porušení § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu jeho neutěšených poměrů v zemi původu, hrozí mu, že

bude muset v případě návratu do Vietnamu, žít na ulici, odkázán na sociální pomoc ze strany státu, v nedemokratických poměrech, kdy státní režim je řízen autokratickou vládou, kde nejsou dodržovány elementární lidská práva a svobody. Současně se žalobce obává, že nebude moci pečovat o svého syna žijícího na území České republiky, žít se svou přítelkyní občankou České republiky. Bude vážně ohrožen ze strany věřitelů, kterým dluží několik set tisíc korun. Namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyl dostatečným způsobem vypořádán skutkový stav a logicky a přezkoumatelně vyvrácena obava žalobce z návratu do země původu. Neudělením azylu podle žalobce dojde k závažnému zásahu do práva na respektování soukromého života žalobce. Za nezákonný rovněž považuje žalobce výrok, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu z důvodu dle ust. § 15a zákona o azylu.

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky České republiky. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považoval v daném případě za zcela dostatečné. Žalovaný upozornil rovněž na skutečnost, že žalobce byl odsouzen pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal účelově z důvodu legalizace pobytu, jelikož pozbyl pobytového oprávnění, v České republice žije od roku 2002, v roce 2008 se zadlužil, avšak o udělení mezinárodní ochrany požádal až v roce 2020. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro danou věc nachází tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 10. 2020, údaje k žádosti ze dne 5. 11. 2020, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 11. 2020, doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 11. 2020, opis rejstříku trestů ze dne 5. 11. 2020, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 17 T 7/2015-116 ze dne 7. 9. 2015, informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci Údaje o zemi Vietnam 2019 ze dne 26. 3. 2020, informace Ministerstva vnitra Velké Británie Vietnam: Zpráva britského Ministerstva vnitra ze zjišťovací mise ve Vietnamu ze dne 9. 9. 2019, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 12. 2020.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 10. 2020 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, nemá náboženské vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Je svobodný a má syna narozeného v roce 2009, který žije se svou matkou v Ostravě. Do České republiky přicestoval v roce 2002 a pobýval na území na základě víza za účelem sloučení rodiny, následně za účelem podnikání a nakonec získal povolení k trvalému pobytu. Je zdravý a neužívá žádné léky. O mezinárodní ochranu v České republice žádá, protože zde má syna, o kterého se chce starat, druhým důvodem je, že má ve Vietnamu dluhy u soukromých osob a zbývá mu zaplatit ještě přibližně 600 000 Kč.
8. Při pohovoru konaném dne 5. 11. 2020 sdělil, že do České republiky přicestoval v roce 2002 za účelem sloučení rodiny. Uvedl, že v prosinci 2018 mu byl po propuštění z vězení udělen výjezdní příkaz, domníval se, že správní vyhoštění mu bylo uděleno na 6 měsíců. V České republice byl také trestně stíhán, poprvé byl ve vazbě od roku 2010, ale nebyl odsouzen, byl podezřelý z daňového úniku. V roce 2013 byl opětovně stíhán a následně v roce 2015 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání deseti a půl let za nedovolenou výrobu drog a omamných látek. Dne 29. 11. 2018 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu a od této doby žije s přítelkyní v Praze. Nevystěhoval, protože má v České republice syna a ve Vietnamu dluhy. Jeho syn žije společně se svojí matkou v Ostravě a žalobce žije s novou přítelkyní v Praze. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2008, kvůli svým dluhům tam měl i potíže s policií. Konstatoval, že by chtěl v České republice zůstat, aby mohl být se synem alespoň do jeho dospělosti, přestože spolu nežijí, tak mu posílá peníze a jednou až dvakrát měsíčně za ním jezdí do Ostravy.
9. Při doplňujícím pohovoru konaném dne 26. 11. 2020 ke svému zadlužení uvedl, že jeho matka žila v České republice, a když onemocněla, půjčil si zde peníze na její léčbu u krajanů. Poté společně s matkou cestoval do Vietnamu a půjčil si další peníze, jeho matka přibližně po měsíci pobytu ve vlasti zemřela. K oběma půjčkám došlo v roce 2008. Obával se vietnamské mafie, která občas navštěvuje jeho otce ve Vietnamu a upozorňuje ho na to, že pokud žalobce dluh nezaplatí, tak bude uvězněn policií. Dluh, který vznikl v České republice, již uhradil. O mezinárodní ochranu žádal z důvodu legalizace svého pobytu.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z*

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
16. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem dva pohovory, při kterých mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu a České republice. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
17. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí, protože má ve vlasti vysoký dluh a věřitelé by ho mohli ohrozit na životě nebo by mohl být uvězněn. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocituje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ [§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“ [§ 12 písm. b) zákona o azylu].
18. Žalovaný se na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze má na základě zpráv o zemi původu žalobce za to, že takové pronásledování žalobci nehrozí ani v budoucnu a s hodnocením žalovaného se ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
19. Zdejší soud poukazuje na to, že aby mohla být hrozba ze strany soukromých osob považována za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobce se na policii vůbec neobrátil a raději vlast opustil a nevrací se do ní, nevyčerpal tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit

např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzech se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odeprána (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, žalobce se nepokusil kontaktovat policii či jiný státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepraly poskytnutí ochrany a že by tak obavy žalobce o jeho život představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany.*

20. Žalobce jasně deklaroval, že se do země původu nechce vrátit kvůli svému dluhu. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).*“ Soud podotýká, že případ žalobce není nijak odlišný od situace, kdy by dlužil peníze jakýkoliv jiný občan Vietnamu a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
21. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal, až v situaci, kdy přišel o pobytové oprávnění v důsledku páčání trestné činnosti na území České republiky. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou*

azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“

22. Situaci ve Vietnamu správní orgán posuzoval na základě informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, přičemž z nich vyplynulo, že žalobci žádné pronásledování ve smyslu ust. § 12 reálně nehrozí. Žalobce nebyl v zemi původu politicky aktivní a své tvrzení o obavách z návratu po dlouhém pobytu na území České republiky nijak více nerozvedl. Soud proto pro stručnost pouze odkazuje na judikaturu, která se obdobnými otázkami zabývala (srov. k tomu podobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Azs 3/2018 – 46, nebo ze dne 26. 6. 2019, č. j. 10 Azs 112/2019 – 34). Městský soud neshledal důvod, proč by se měl od této judikatury Nejvyššího správního soudu v projednávané otázce jakkoliv odchýlit. Použité podklady jsou (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Jde-li o hodnocení těchto podkladů, ani soud nijak nezpochybňuje skutečnosti, které plynou ze zpráv o zemi původu založených ve správním spisu. Právní systém v zemi původu žalobce, byť jistě není ideální, dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu a žalobě nebyly vyvráceny (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, co do situace ve Vietnamu obecně viz též rozsudek ze dne 26. 9. 2018, č. j. 7 Azs 265/2018-27).
23. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 – 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
24. Žalovaný se na str. 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou a jeho zdravotní stav je dobrý. Jak správně poukázal žalovaný ani existenci rodinných

vazeb nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namístě udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Za dané situace, je uvedené vyjádření žalovaného k této otázce dostačující a soud se s ním plně ztotožňuje. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že žalobce v České republice má syna narozeného v roce 2009, kdy tento musel žít pouze se svou matkou i v době, kdy byl žalobce ve vazbě a následně ve výkonu trestu. Syna žalobce živí jeho matka a peníze mu žalobce může navíc posílat i ze zahraničí. Není pravdou, že v zemi původu se nemá žalobce kam vrátit, žije zde jeho otec, dle soudu tak nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

25. Pozbytí pobytového oprávnění a existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky, tedy skutečnost, že zde žije jeho přítelkyně a nezletilý syn, nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. K tomu soud dodává, že z žalobcem uvedených důvodů v žádosti o udělení mezinárodní ochrany (ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu) nelze spatřovat azylově relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, nebo usnesení ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015 - 25).
26. Odůvodnění neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu považuje soud za dostatečné, z rozhodnutí jako celku je zřejmé, ze kterých podkladů a jejich částí žalovaný vycházel při svých úvahách. Na str. 8 napadeného rozhodnutí je také jasně uvedeno, ze kterých osobních poměrů žalobce žalovaný vyšel. Soud tak považuje námitku žalobce za nedůvodnou.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 309/2016-28 ze dne 1. 2. 2017 „*Pojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.*“ Tato judikaturou požadovaná úvaha je v napadeném rozhodnutí uvedena na str. 9 – 11, žalovaný se nespokojil pouze s tím, že jednání žalobce je dle ust. § 14 odst. 3 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku zvlášť závažným zločinem, ale provedl obsáhlé zhodnocení závažnosti zločinu spáchaného, přičemž dospěl k závěru, že jednání žalobce lze považovat za vážný zločin ve smyslu zákona o azylu.
28. Při pravomocném odsouzení žadatele o mezinárodní ochranu podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, považoval Nejvyšší správní soud již dříve za dostatečné, pokud „*[ž]alovaný nevycházel pouze z kvalifikace jednání dle trestního zákoníku (zvlášť závažný zločin), ale odkázal též na mezinárodní úmluvy, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce pak vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že jednání bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu. (...) Negativní účinek užívání pervitinu na zdraví a společenské vztahy*

uživatelů a zájmy společnosti je přitom obecně znám a není třeba jej podrobněji rozvádět.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, bod [12]) I když mezi oběma případy jsou určité rozdíly, považuje toto zhodnocení soud za aplikovatelné i v nyní projednávaném případě (srov. podobně i usnesení ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 - 45). 9 Azs 131/2020 – 26

29. Žalovaný nevycházel jen z typové škodlivosti drogových trestných činů a specificky z kvalifikované skutkové podstaty zvláště závažného činu, za nějž byl žalobce odsouzen, ale provedl i konkrétní úvahu o škodlivosti trestného činu spáchaného žalobcem. Co se týče výše uloženého trestu, lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 65/2018 - 31, bod [11]: „[I] méně intenzivní konkrétní škodlivost trestného činu, jehož se stěžovatel dopustil, je-li stále v mezích kvalifikované skutkové podstaty podle výše uvedeného ustanovení trestního zákoníku, tedy jde-li o čin spáchaný ve značném rozsahu, zpravidla znamená, že ve smyslu azylového práva jde o vážný zločin.“ V tomto případě sice nešlo o trestnou činnost ve značném, nýbrž „jen“ velkém rozsahu, přesto kvalifikovaná skutková podstata nasvědčuje závěru o závažnosti zločinu.
30. Lze tedy uzavřít, že by nebylo dostatečné, pokud by žalovaný opřel aplikaci § 15a zákona o azylu pouze o konstatování žalobcova odsouzení za daný trestný čin. Žalovaný však zohlednil ve svém rozhodnutí i další konkrétní okolnosti a povahu jeho trestného činu, čímž dostal požadavkům plynoucím z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu a soud se s jeho odůvodněním zcela ztotožňuje.
31. Městský soud v Praze považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
32. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovory, při kterých mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
33. Městský soud v Praze uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
34. Městský soud v Praze se s úvahami žalovaného plně ztotožňuje, nemá, co by k nim dodal, a pouze podotýká, že tyto úvahy žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil žalobce ani v řízení před soudem.

35. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. října 2021

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně